Lietas Nr. 130072814
Lietas arhīva Nr. 1-0139-15/18

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Rīgā **2015.gada 17. aprīlī**
Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesa
šādā sastāvā: tiesnese A.Feldmane,
sekretāre S.Jansone,
piedaloties sūdzības iesniedzējam /pers. B/ un iestādes pārstāvim /pers. C/
tiesas sēdē Rīgā, Abrenes ielā 3, izskatījusi /pers. B/ sūdzību par Ādažu novada domes administratīvās komisijas 2014. gada 25. septembra lēmumu NR. B68-16/26

konstatēja:

Ādažu pašvaldības policijas vecākā inspektore E.Rūdolfa-Spēka 2014. gada 28. augustā sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu EM NR. 803116 /pers. B/, personas kods /personas kods/, par to, ka 2014. gada 22. jūlijā pēc plkst. 23:00 Ādažu novada , "/Nosaukums N/", ar balsi radīja trokšņošanu, kas traucēja naktsmieru kaimiņienei /pers. D/. Tādējādi ar savām darbībām /pers. B/ ir pārkāpis Ādažu novada domes saistošo noteikumu Nr.20 2.7. pkt. nosacījumus.

Ar Ādažu novada domes administratīvās komisijas 20-14. gada 25. septembra lēmumu, par Ādažu novada domes saistošo noteikumu Nr.20 2.7. pkt. pārkāpumu /pers. B/ sodīts ar naudas sodu EUR 25 apmērā.

Apstrīdētajā lēmumā norādīts, ka /pers. B/ vaina pierādīta ar administratīvā pārkāpuma protokolu, pašvaldības policijas inspektoru ziņojumiem, iesniedzējas iesniegumu un paskaidrojumu un lietas materiāliem to kopumā.

/pers. B/ sūdzībā par apstrīdēto lēmumu norādījis, ka viņam ar /pers. D/ mājas "/Nosaukums N/" pieder kopīpašumā, pastāv strīds par kopīpašuma sadali un šajā sakarībā notiek tiesvedība. Lietā nav pierādīta /pers. B/ trokšņošana pēc plkst. 23:00, kas traucējis /pers. D/ mieru, izņemot /pers. D/ apgalvojumus. /pers. D/ slepeni veikto sūdzības iesniedzēja un viņa sievas sarunu ierakstu nevar izmantot kā pierādījumu lietā, jo nav iegūts likumā noteiktā kārtībā, pārkāpjot Fizisko personu datu aizsardzības likuma prasības. No sarunu ieraksta nevar secināt, ka tas ierakstīts 22.07.2014. Lūdz tiesu atcelt Ādažu novada administratīvās komisijas lēmumu Nr. B68-16/27 un izbeigt administratīvo lietu.

Sūdzības iesniedzējs tiesas sēdē, sūdzību uzturēja lūdza to apmierināt, noliedza, ka pēc pulksten 23:00 skaļi runājis, kas traucējis /pers. D/ nakts mieru.

Iestādes pārstāvis tiesas sēdē sūdzību neatzina, lūdza to noraidīt.

Uzklausījusi lietas dalībnieku paskaidrojumus tiesas sēdē, pārbaudījusi un novērtējusi lietas materiālus, tiesa atzīst par pamatotu Ādažu novada domes administratīvās komisijas 2014. gada 25. septembra lēmumu NR. B68-16/27 atcelt un administratīvā pārkāpuma lietu izbeigt.

No apstrīdētā lēmuma izriet, ka /pers. B/ vaina par izdarīto pārkāpumu pierādīta ar pārkāpuma protokolu, pašvaldības policijas inspektoru ziņojumiem, iesniedzējas iesniegumu, paskaidrojumu un lietas materiāliem kopumā.

Kā izriet no administratīvā pārkāpuma protokola EM Nr. 803116, tas pašvaldības policijā sastādīts 2014. gada 28. augustā, pēc tam, kad /pers. D/ 2014. gada 13. augustā vērsusies ar iesniegumu par /pers. B/ trokšņošanu.

No /pers. D/ iesnieguma Ādažu novada domei, kas tālāk pārsūtīts Ādažu pašvaldības policijai, redzams, ka /pers. D/ vēršas ar sūdzībām par /pers. B/ iespējamo necienīgu, godu un cieņu aizkarošu rīcību pret /pers. D/. Savukārt attiecībā par 2014. gada 22. jūlijā iespējamo trokšņošanu pēc plkst. 23:00 /pers. D/ norādījusi, ka plkst. 23:00 /pers. B/ ir izslēdzis mūziku, jo mūziku var klausīties līdz plkst. 23:00, savukārt, pēc plkst. 23:00 /pers. D/ ieskatā, sākas viņas psiholoģiska pazemošana, no kā traucēts viņas nakts.

Izvērtējusi /pers. D/ iesniegumu, uz kura pamata sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols, tiesa secina, ka /pers. D/ nenorāda uz apstākļiem, kas liecina par /pers. B/ trokšņošanu, un, ka ar /pers. B/ balsi 22.07.2014. pēc plkst. 23:00. tiek traucēts /pers. D/ nakts miers. /pers. D/ /pers. B/ sarunu ar dzīvesbiedri ir ierakstījusi un lūgusi ierakstu noklausīties.

Pretēji Ādažu administratīvās komisijas lēmumā norādītajam, lietas materiāliem nav pievienoti pašvaldības policijas inspektoru ziņojumi, turklāt, tiesas ieskatā šādi ziņojumi par pārkāpuma faktu lietā nav iespējami, jo lietā nav strīda par to, ka /pers. D/ 2014. gada 22. jūlijā nav izsaukusi pašvaldības policiju.

Izvērtējot iesniegumu sastādīšanas laiku, tiesa secina, ka /pers. D/ 2014. gada 2. jūnija un 2014. gada 9. jūlija iesniegums Ādažu novada pašvaldības policijai, nav attiecināmi uz administratīvā pārkāpuma protokolā norādīto 22.07.2014. pārkāpumu, jo pārkāpuma datums uz iesniegumu sagatavošanas laiku 02.06.2014. un 09.07.2014. nav iestājies.

No lietas materiāliem pievienotā 2014. gada 8. augusta /pers. D/ iesnieguma Valsts Datu inspekcijai, redzams, ka /pers. D/ norāda, ka plkst. 22:20 tiek izslēgta mūzika un pielikusi pie loga diktofonu, jo bijusi pārliecināta, ka tiks emocionāli pazemota.

No lietas materiāliem pievienotā /pers. B/ un /pers. G/ 2014. gada 30. augsta iesnieguma Ādažu novada pašvaldībai izriet, ka 2014. gada 22. jūlijā vakarā, neprecizējot laiku cikos, /pers. B/ un /pers. G/ gatavojuši vakariņas un norāda uz /pers. D/ nelikumīgi veiktu sarunu noklausīšanos.

Latvijas APK 244.pants nosaka, ka institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

Saskaņā ar LAPK 243.[1] pantu pierādīšanas līdzekļi administratīvā pārkāpuma lietā ir pie administratīvās atbildības sauktās personas paskaidrojumi; personu liecības; eksperta atzinums; kompetentās institūcijas atzinums; dokuments, kas satur ziņas par faktiem, rakstveidā vai citā formā; elektroniskie pierādījumi; procesuālajās darbībās rakstveidā vai citā veidā nostiprinātās ziņas par faktiem; lietiskie pierādījumi. Atbilstoši Latvijas APK 243.panta ceturtajai daļai ja vien administratīvā pārkāpuma lietvedībā netiek pierādīts pretējais, bez papildus procesuālo darbību veikšanas par pierādījumu uzskatāmas ziņas par faktiem, kuras administratīvā pārkāpuma konstatēšanas brīdī administratīvā pārkāpuma protokolā fiksējusi amatpersona.

Lietā nav gūti pierādījumi apstāklim, ka ziņas, kas fiksētas administratīvā pārkāpuma protokolā ir fiksējusi amatpersona pārkāpuma konstatēšanas brīdi, jo atbilstoši lietas materiāliem, administratīvā pārkāpuma protokols sastādīts, pamatojoties uz /pers. D/

2014. gada 13. augusta iesniegumu, kurš iesniegts trīs nedēļas pēc 22.07.2014. kas norādīts kā pārkāpuma laiks. /pers. D/ policiju nav izsaukusi, par ko strīda lietā nav un ko apliecina arī /pers. D/ iesnieguma saturs. Līdz ar ko tiesa secina, ka administratīvā pārkāpuma protokolā norādītais pats par sevi nepierāda pārkāpuma izdarīšanu un /pers. B/ vainu.

Izvērtējusi lietas materiālus un pierādījumus, tiesa secina, ka tie nepierāda administratīvā pārkāpuma protokolā norādīto pārkāpumu t.i. 2014. gada 22. jūlijā /pers. B/ ar balsti trokšņojis pēc plkst. 23.00, kas traucējis /pers. D/ nakts mieru. Tas apstāklis, ka /pers. D/ diktofonu, pieliekot pie loga, noklausījusies /pers. B/ un viņa dzīvesbiedres sarunas, apliecina faktu, ka troksnis no /pers. B/ balss nav bijis tāda skaļuma, lai traucētu /pers. D/ nakts mieru, turklāt kā izriet no lietas materiāliem sarunu noklausīšanās mērķis bijis saistīts ar pierādījumu fiksēšanu iespējamai emocionālai /pers. D/ pazemošanai, kā norādījusi /pers. D/ 2014. ada 8. augusta iesniegumā Valsts Datu inspekcijai.

Turklāt no lietas materiāliem izriet, ka /pers. D/ savos iesniegumos institūcijām nav konsekventa, norādot laiku, kad uzsākusi sarunu ierakstu plkst.22:45 vai 22:20.ņemot vērā to, ka sarunu ilgums atšifrēts 38 minūtes, tiesai pastāv pamatotas šaubas par sarunu fiksēšanas laiku, vai tas attiecas uz laiku 22.07.2014. pēc plkst. 23:00.

Izvērtējot pierādījumu lietā un lemjot jautājumu par /pers. B/ vainu, ņem vērā, ka administratīvo pārkāpumu lietas ir pielīdzināmas krimināllietām Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6.panta izpratnē, uz ko norādījusi Satversmes tiesa 2002. gada 20. jūnija spriedumā lietā Nr.2001-17-0106, līdz ar ko tiesa atzīst par pamatotu izskatāmajā piemērot krimināprocesā nostiprināto principu, kas ietverts Kriminālprocesa likuma 19. pantā, ka visas saprātīgas šaubas par vainu tulkojamas par labu personai, kurai ir tiesības uz aizstāvību.

Tiesa par nepamatotiem atzīst /pers. B/ sūdzībā norādītos iebildumus, ka audioierakstu nav likumīga pamata izmantot lietā kā pierādījumu, jo /pers. D/ pārkāpusi Fizisko personu datu aizsardzības likuma 2. panta prasības, jo atbilstoši lietā iesniegtajam 2015. gada 2. marta Datu valsts inspekcijas lēmumam DVI/2-1/2473, /pers. D/ veiktajai sarunu ierakstam bijis tiesisks pamats leģitīms mērķi un Datu valsts inspekcija /pers. D/ rīcībā nav saskatījusi administratīvo pārkāpumu.

Atbilstoši Latvijas APK 243. panta otrajai daļai pierādīšanas pienākums tiesā ir uzlikts iestādei.

Izvērtējusi ietā iesniegtos pierādījumus, tiesa secina, ka lietā nav gūti pārliecinoši pierādījumi administratīvā pārkāpuma protokolā Nr.EM Nr.803116 norādītajam /pers. B/ Ādažu novada domes saistošo noteikumu Nr.20 2.7. pkt. pārkāpumam protokolā norādītajos apstākļos.

Administratīvās atbildības pamats ir administratīvā pārkāpuma sastāvs, kas jākonstatē personas nodarījumā. Atbilstoši Latvijas APK 239. panta 1.pkt. lietvedība administratīvā pārkāpuma lietā jāizbeidz, ja tajā nav administratīvā pārkāpuma sastāva.

Ievērojot minēto, ka lietā nav gūti pārliecinoši pierādījumi /pers. B/ vainai pārkāpuma izdarīšanā, tiesa secina, ka Ādažu administratīvās komisijas lēmums atceļams un lietvedība izbeidzama.

Pamatojoties uz iepriekšminēto un saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 239. panta 1.pkt., 289^{12}. panta otrās daļas 2.pkt. tiesa

nosprieda:

Atcelt Ādažu novada domes Administratīvās komisijas 2014.gada 25. septembra lēmumu Nr.B68-16/27 un administratīvā pārkāpuma lietu izbeigt.

Spriedumu var pārsūdzēt 10 (desmit) darba dienu laikā no tā paziņošanas dienas Rīgas apgabaltiesā, iesniedzot sūdzību Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesā.

Spriedums sastādīts un pieejams tiesas kancelejā 2015.gada 17. aprīlī.

Tiesnese **A.Feldmane**